

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/172/2013
Identifikačné číslo spisu:	6210205876
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górasz
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6210205876.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górasza a členov senátu JUDr. Oľgy Trnkovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v právnej veci navrhovateľa Ing. O. K., bývajúceho v L., v dovolacom konaní zastúpeného Advokátskou kanceláriou BAKO JANČIAR LEVRINC - advokáti s.r.o., J. Kozáčka 13E, Zvolen, za ktorú koná advokát konateľ JUDr. Miloš Levrinc, PhD., proti odporcovi E. Z., podnikajúcemu pod menom Vánda Tomáš - VANDA, Veľká Čalomija 237, IČO: 31885209, v dovolacom konaní zastúpenému Dr. Sándorom Czudarom, usadeným euroadvokátom so sídlom Vinica, Mierové námestie 452, o vypratanie nehnuteľností, ktorá právna vec bola vedená na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 2C/41/2011, dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. apríla 2013 sp.zn. 14Co/340/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. apríla 2013 sp.zn. 14Co/340/2012

I. z a m i e t a v časti smerujúcej proti výroku, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku, ktorým bol návrh na vypratanie nehnuteľností zamietnutý, zmenený tak, že návrhu bolo vyhovené,

II. o d m i e t a vo zvyšnej časti.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi, na účet jeho zástupcu Advokátskej kancelárii BAKO JANČIAR LEVRINC - advokáti s.r.o., J. Kozáčka 13E, Zvolen, vedený v Tatra banke č.ú. 2622037077/1100, náhradu trov dovolacieho konania v sume 573,05 €, do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 7. júna 2012 č.k. 2C/41/2011-219, v spojení s opravným uznesením z 10. júla 2012 č.k. 2C/41/2011-267, zamietol návrh na začatie konania, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť vypratať nehnuteľnosti v katastrálnom území Z. Y., bližšie označené v návrhu na začatie konania. Zamietol aj vzájomné návrhy

odporcu, aby súd určil, že je neplatná zmluva zo 16. augusta 2008 č. 01/2008 o nájme poľnohospodárskych pozemkov (ďalej len „zmluva o nájme“) a že sú neplatné odstúpenia navrhovateľa od zmluvy o nájme urobené 20. augusta 2010 a 20. septembra 2011. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Posudzujúc otázku platnosti zmluvy o nájme dospel k záveru, že „nie je splnená podstatná podmienka podmieňujúca platnosť zmluvy, a to dohoda o špecifikácii pozemkov“. Vychádzajúc z uvedeného záveru vzápätí ustálil, že: „Z týchto dôvodov preto potom súd návrh na vypratanie nehnuteľnosti zamietol.“ Vzájomný návrh odporcu na určenie neplatnosti zmluvy o nájme zamietol majúc za to, že „na takomto určení odporca nemôže mať naliehavý právny záujem, pričom táto otázka sa rieši prejudiciálne pri vyprataní predmetných rozhodnutí“. Zamietnutie vzájomného návrhu odporcu na určenie neplatnosti odstúpení navrhovateľa od zmluvy o nájme odôvodnil tým, že odstúpiť možno len od platnej uzavretej zmluvy.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“), konajúci o odvolaniach účastníkov, rozsudkom zo 16. apríla 2013 sp.zn. 14Co/340/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bol zamietnutý vzájomný návrh odporcu na určenie neplatnosti zmluvy o nájme a zmenil ho vo výroku, ktorým bol zamietnutý návrh na vypratanie nehnuteľností tak, že odporcovi uložil povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku vypratať nehnuteľnosti v katastrálnom území Z. Y., bližšie označené vo výroku rozsudku a zakreslené v grafickom náčrte vyhotovenom geodetom P. A. zo 17. októbra 2011, tvoriacom neoddeliteľnú súčasť rozsudku. Vo výroku svojho rozsudku odvolací súd tiež uviedol, že sa nedotýka výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý vzájomný návrh odporcu na určenie neplatnosti odstúpení navrhovateľa od zmluvy o nájme. O trovách konania rozhodol tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi, na účet jeho zástupcu, ich náhradu v sume 6 517,66 €. Odvolací súd potvrdil výrok súdu prvého stupňa o zamietnutí vzájomného návrhu odporcu na určenie neplatnosti zmluvy o nájme z dôvodu, že je vecne správny. I keď sa nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že zmluva o nájme je neplatná pre nedostatok zákonných náležitostí, tiež mal za to, že odporca nemá naliehavý právny záujem na určení jej neplatnosti, pretože výrokom súdu o neplatnosti zmluvy by sa nič nezmenilo na jeho právnom postavení; ani tak by totiž nemal právny dôvod užívania nehnuteľností. Pokiaľ odporca namietal aj neplatnosť odstúpenia navrhovateľa od zmluvy o nájme, odvolací súd dospel k záveru, že odstúpenie navrhovateľa od zmluvy urobené jeho úkonom z 20. augusta 2010 je platné. Sám odporca totiž potvrdil, že „od prvého obdobia užívania“ bol navrhovateľom vyzývaný na doplatenie nájomného. Dodal, že prednesy odporcu a jeho právneho zástupcu boli, najmä v odvolacom konaní, nejasné, vzájomne si odporujúce; na jednej strane tvrdili, že zmluva o nájme je neplatná, na druhej strane ale dokazovali, že nájom vznikol. Vychádzajúc z uvedeného a z ďalších skutočností zistených v konaní odvolací súd uzavrel: „Je nespochybniteľným, že odporca už v čase začatia súdneho konania (29.9.2010) užíval sporné pozemky, preto navrhovateľ sa dôvodne domáhal ich vypratania. Dôvodnosť takto uplatneného nároku zo strany navrhovateľa je daná aj tým, že v čase rozhodovania odvolacím súdom už uplynula aj doba trvania nájmu, ako bola účastníkmi dohodnutá (do 31.12.2012). Pretože pre rozhodnutie súdu je v zmysle ust. § 154 ods. 1 O.s.p. rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia a keďže odporca aj v súčasnosti naďalej pozemky užíva, a to bez preukázania dôvodu, ktorý by ho k takému užívaniu oprávňoval, s poukazom na ust. § 126 ods. 1 O.z. návrhu navrhovateľa vyhovel. Za právne irelevantnú považoval odvolací súd obranu odporcu, že v zmysle nájomnej zmluvy (ním považovanú za neplatnú) sa doba nájmu predĺžila o jeden rok. Odvolací súd ju považoval za nedôvodnú, lebo nielen doručením návrhu na začatie súdneho konania, ale aj z iných listinných dôkazov tvoriacich súčasť spisu, muselo byť odporcovi zrejmé, že navrhovateľ sa domáhal skončenia nájmu a preto doba nájmu sa nepredĺžila.“

Proti výrokom rozsudku odvolacieho súdu, ktorými bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa a bolo rozhodnuté o trovách konania, odporca podal dovolanie. Navrhol napadnuté časti rozhodnutia odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pretože spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa odporcu je tento dovolací dôvod naplnený tým, že odvolací súd na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis. Totižto vzhľadom na to, že v danej veci nepochybne išlo o nájom pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku, vzťahovali sa na ňu špeciálne ustanovenia § 7 až § 14 zákona č. 504/2003 Z.z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o

zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 504/2003 Z.z.“), a nie všeobecné ustanovenie § 663 až § 684 Občianskeho zákonníka, na ktoré poukazuje ustanovenie § 1 zákona č. 504/2003 Z.z. Podľa týchto špeciálnych ustanovení sa ale pre vznik zmluvy o nájme vyžaduje písomná forma a tiež dohoda o výške nájomného, prípadne dohoda o spôsobe jeho určenia, pričom zákon určuje minimálnu výšku nájomného 1 % z ceny poľnohospodárskej pôdy určenej podľa bonitovanej pôdnoekologickej jednotky. Odporca potom, po ním urobenej kalkulácii nájomného, aké mal v skutočnosti podľa rozsahu skutočného nájmu platiť, dospieva v dovolaní k záveru, že nájomné platil včas a vo výške skutočne prislúchajúcej navrhovateľovi, ktorý preto nemal zákonný dôvod odstúpiť od nájomnej zmluvy. Odvolací súd sa ale „nezaoberal dostatočne žalobným návrhom na vypratanie pozemkov a zistením skutočného stavu veci, a to hlavne tým, či boli dané právne dôvody na odstúpenie od nájomnej zmluvy, pričom práve zistenie platnosti odstúpenia od nájomnej zmluvy je najdôležitejším faktorom pri rozhodovaní v danej veci“. Podľa odporcu z nesprávnej aplikácie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka na danú vec vyplynul aj nesprávny záver odvolacieho súdu, že v čase rozhodovania súdu naostatok už uplynula aj doba nájmu. Poukázal na ustanovenie § 12 ods. 1 zákona č. 504/2003 Z.z. upravujúce obnovenie zmluvy o nájme pozemkov na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku. Odporca napáda dovolaním aj rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania. Tvrdí, že odvolací súd pri rozhodovaní o trovách nesprávne aplikoval ustanovenie § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Podľa odporcu súd pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny zástupcu navrhovateľa mal vychádzať analogicky, tak ako pri vyrubení súdneho poplatku, z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z., t.j. z toho, že hodnotu veci alebo práva nie je možné vyjadriť v peniazoch.

Navrhovateľ navrhol dovolanie odporcu zamietnuť, pretože dôvody jeho dovolania nie sú dané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie odporcu nie je dôvodné, resp. v časti smerujúcej proti rozhodnutiu o trovách konania ani prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Výroková časť dovolaním napadnutého rozsudku obsahuje niekoľko výrokov: výrok, ktorým odvolací súd 1/ potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bol zamietnutý vzájomný návrh odporcu na určenie neplatnosti zmluvy o nájme, 2/ zmenil výrok rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu navrhovateľa na vypratanie nehnuteľností tak, že návrhu vyhovel a 3/ rozhodol o trovách konania; vo výrokovvej časti svojho rozsudku odvolací súd naostatok uviedol, že „sa nedotýka“ výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý vzájomný návrh odporcu na určenie neplatnosti odstúpenia navrhovateľa od zmluvy o nájme. Dovolateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu v 2/ a 3/ výroku. Keďže napadnuté výroky majú rozdielnu procesnú povahu a formu, prípustnosť proti nim smerujúcich častí dovolania posudzoval dovolací súd samostatne.

Dovolanie odporcu je prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.) proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil zamietajúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa tak, že so súhlasom súdu účinne zmenenému návrhu na vypratanie nehnuteľností vyhovel.

Dovolateľ v tejto časti procesné vady uvedené v § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 O.s.p., majúce za následok tzv. zmätočnosť konania nenamietal a dovolací súd povinný na také vady prihliadať aj vtedy, ak neboli dovolateľom vytýkané (§ 242 ods. 1 O.s.p.) existenciu takýchto väd ani nezistil.

Dovolací súd, ktorý je v prípade procesne prípustného dovolania povinný prihliadať aj na existenciu (inej) procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.)

aj vtedy, keď prípadne nebola v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že zo spisu nevyplýva žiadna vada ani takejto povahy.

Odporca v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci spočíva podľa navrhovateľa predovšetkým v tom, že odvolací súd na danú právnu vec nesprávne aplikoval všeobecné ustanovenie Občianskeho zákonníka namiesto špeciálnych ustanovení zákona č. 504/2003 Z.z., čo naostatok viedlo aj k nesprávne právnemu posúdeniu otázky odstúpenia navrhovateľa od zmluvy o nájme. Tvrdí, že nájomné, ktoré mal v skutočnosti platiť podľa špeciálnych ustanovení druhej časti zákona č. 504/2003 Z.z. (nájom pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku) platil včas a vo výške skutočne prislúchajúcej navrhovateľovi, ktorý preto nemal zákonný dôvod odstúpiť od nájomnej zmluvy. Odvolací súd sa ale „nezaoberal dostatočne žalobným návrhom na vypratanie pozemkov a zistením skutočného stavu veci, a to hlavne tým, či boli dané právne dôvody na odstúpenie od nájomnej zmluvy, pričom práve zistenie platnosti odstúpenia od nájomnej zmluvy je najdôležitejším faktorom pri rozhodovaní v danej veci“.

Dovolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že obsah dovolania odporcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

Návrh na vydanie veci (v prípade nehnuteľnosti návrh na jej vypratanie), slúžiaci na ochranu najtypickejšieho absolútneho práva, je priamym vecnoprávnym prostriedkom ochrany vlastníckeho práva so všetkými z toho vyplývajúcimi sprievodnými znakmi. Hmotnoprávnym základom reivindikačného návrhu na začatie konania je skutočnosť, že určitá vec sa nachádza vo fakтической moci inej osoby, než jej vlastníka, pričom táto osoba zadržíava vec bez právneho dôvodu.

V konaní nenastala spornosť v tom, či navrhovateľ je vlastníkom nehnuteľností, vypratania ktorých sa domáhal návrhom na začatie konania zmeneným so súhlasom súdu a ani v tom, že nehnuteľnosti boli vo fakтической moci odporcu. Sporným bolo, či odporca v čase rozhodovania súdu o návrhu na vypratanie nehnuteľností (§ 154 ods. 1 O.s.p.) mal právo na ich užívanie, t.j. také právo na zasahovanie do vlastníctva navrhovateľa, ktoré by prevažovalo nad samotným vlastníckym právom navrhovateľa a spôsobilo by, že návrh na ochranu vlastníckeho práva nebude mať úspech. Právo na užívanie cudzej veci môže mať právny základ v platnej zmluve, vecnom bremene alebo v iných právnych skutočnostiach zakladajúcich pre užívateľa právom aprobovaný dôvod [R 65/1972, Z III (s. 273, ods. 2)].

V preskúmvanej veci pôvodným právne aprobovaným dôvodom užívania nehnuteľností v katastrálnom území Z. Y., bližšie označených v so súhlasom súdu zmenenom návrhu, bola zmluva o nájme zo 16. augusta 2008, od ktorej však navrhovateľ 20. augusta 2010 a naostatok aj 20. septembra 2011 odstúpil. Odstúpenie od zmluvy má za právny následok, že zmluva sa od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom alebo účastníkmi dohodnuté inak (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak došlo iba k jednostrannému odstúpeniu od zmluvy, pričom jeho opodstatnenosť je medzi účastníkmi sporná, súd ako predbežnú otázku musí riešiť, či došlo k zrušeniu zmluvy a či v dôsledku toho pôvodný dôvod plnenia skutočne odpadol [R 1/1979 (s. 6 ods. 2)].

V preskúmvanej veci riešil súd prvého stupňa otázku platnosti odstúpenia navrhovateľa od zmluvy o nájme nie iba ako predbežnú, ale ako otázku hlavnú na základe vzájomného návrhu odporcu, ktorý ale

zamietol. Rozhodnutie súdu prvého stupňa, keďže nebolo dotknuté odvolaním odporcu [viď jeho výpoveď na pojednávaní odvolacieho súdu 16. apríla 2013 (č.l. 307 spisu) a výrok napadnutého rozsudku, že „sa nedotýka“ výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý vzájomný návrh odporcu na určenie neplatnosti odstúpení navrhovateľa od zmluvy o nájme] nadobudlo v tejto časti právoplatnosť. Len čo sa o veci v časti o odstúpení od zmluvy o nájme právoplatne rozhodlo, nemohla byť prejednávaná znova (§ 159 ods. 3 O.s.p.). Odporca preto neopodstatnene vytýka odvolaciemu súdu, že sa „nezaoberal dostatočne žalobným návrhom na vypratanie pozemkov a zistením skutočného stavu vecí, a to hlavne tým, či boli dané právne dôvody na odstúpenie od nájomnej zmluvy, pričom práve zistenie platnosti odstúpenia od nájomnej zmluvy je najdôležitejším faktorom pri rozhodovaní v danej veci“.

K tomuto dovolaciemu dôvodu odporcu dovolací súd ešte, nad rámec vyššie uvedeného, poznamenáva, že odporca v dovolaní vyvodzuje neplatnosť odstúpenia navrhovateľa od zmluvy o nájme z iných dôvodov, než to robil v preskúmanom konaní. Kým vo vzájomnom návrhu zo 7. decembra 2011, doručenom súdu 8. decembra 2011, sa domáhal určenia neplatnosti odstúpení navrhovateľa od zmluvy z dôvodu, že „nájomca nebol upomenutý v zmysle § 679 ods. 3, druhá veta Občianskeho zákonníka“ („Ak nejde o byt alebo nebytový priestor, môže prenajímateľ tiež odstúpiť od zmluvy, ak nájomca, hoci upomenutý, nezaplatil splatné nájomné ani do splatnosti ďalšieho nájomného, a ak je táto doba kratšia ako tri mesiace, do troch mesiacov, alebo ak s ohľadom na právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu treba prenajatú vec vypratať“), v dovolaní spochybňuje platnosť odstúpení od zmluvy o nájme z dôvodu, že nájomné platil včas a vo výške skutočne prislúchajúcej navrhovateľovi.

Dovolacie konanie má preskúmovaciu povahu. Z tejto povahy činnosti dovolacieho súdu vyplýva, že skutkový základ veci zistený súdom prvého stupňa (prípadne odvolacím súdom) nemôže byť v dovolacom konaní rozširovaný. To znamená, že správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (vrátane správnosti právnych záverov) nemožno posudzovať s prihliadnutím na nové skutočnosti, ktoré nemohol odvolací súd brať do úvahy, lebo mu neboli známe z toho dôvodu, že nevyplyvali z výsledkov dokazovania ani z prednesov účastníkov.

Tvrdenia odporcu v dovolaní o dôvodoch neplatnosti odstúpenia navrhovateľa od zmluvy o nájme sú nové. Ak by teda aj otázka platnosti odstúpení navrhovateľa od zmluvy o nájme nebola právoplatne vyriešená, na takéto nové tvrdenie odporcu o dôvodnosti odstúpenia navrhovateľa od zmluvy o nájme by v dovolacom konaní nebolo možné prihliadnuť.

Zrušením zmluvy s účinkami „od začiatku“ zmluva stráca svoje právne účinky, neposkytuje základ pre právne vzťahy účastníkov, čo sa prejavuje najmä v tom, že „od začiatku“ sa obnovujú práva a povinnosti účastníkov v tej podobe, v akej boli k predmetu zmluvy pred jej uzavretím. Odstúpením od zmluvy odporca tak stratil právom aprobovaný dôvod užívania nehnuteľností, a preto odvolací súd správne poskytol navrhovateľovi ním požadovanú ochranu jeho vlastníckeho práva vypratáním neoprávnene užívanej veci.

Dovolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel preto k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým vyhovel návrhu navrhovateľa na vypratanie nehnuteľností, je vecne správne. Z hľadiska vyššie uvedeného záveru nepovažoval za právne relevantnú argumentáciu odporcu v dovolaní týkajúcu sa vzťahu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o nájme a špeciálnych ustanovení zákona č. 504/2003 Z.z. vo vzťahu k výške ním plneného nájomného. K výhrade správnosti záveru odvolacieho súdu o uplynutí doby nájmu a k tvrdeniu o obnovení zmluvy o nájme pozemkov podľa § 12 ods. 1 zákona č. 504/2003 Z.z. dovolací súd iba stručne poznamenáva, že obnoviť sa nemôže zmluva, ktorá sa od začiatku zrušila.

Na základe uvedeného možno uzavrieť, že sa odporcovi v dovolacom konaní nepodarilo spochybniť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom v otázke vypratania nehnuteľností a že odporca v tejto časti neopodstatnene napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Keďže nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, dovolací súd dovolanie odporcu proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Pokiaľ žalobca vo zvyšnej časti dovolania napadol výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorými bolo rozhodnuté o trovách konania, treba poukázať na to, že touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. Keďže ani v konaní odvolacieho súdu v tejto časti nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p., dovolanie v uvedenej časti bolo preto potrebné odmietnuť podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Dovolací súd napriek tomu, že z dôvodu neprípustnosti dovolania v časti napádajúcej výrok odvolacieho súdu o trovách konania nemohol preskúmať vecnú správnosť tejto časti rozhodnutia odvolacieho, keďže to má vplyv aj na rozhodnutie dovolacieho súdu o trovách dovolacieho konania, k otázke trov konania poznamenáva, že nepovažuje za správnu argumentáciu odporcu, že v prejednávanej veci pri skúmaní, či predmet konania je alebo nie je oceneľný peniazmi, treba ustanovenie vyhlášky vykladať konformne s poplatkovým zákonom. Podľa názoru dovolacieho súdu výklad ustanovení vyhlášky konformný s poplatkovým zákonom neprichádza do úvahy predovšetkým z dôvodu rozdielnosti pováh a oblastí úprav týchto predpisov. Z týchto dôvodov rovnako nie je na mieste ani analogické použitie ustanovení poplatkového zákona na riešenie otázok vzniknutých pri určení odmeny advokáta za zastupovanie v občianskom konaní a iné úkony právnej služby. Okrem vyššie uvedeného chýba tu aj základný predpoklad možnosti použitia analógie, t.j. nedostatok právnej úpravy (medzera v právnej úprave). Nemožno neprehliadnuť ani to, že vo verejnom práve (poplatkový zákon je, na rozdiel od vyhlášky, verejnoprávnym predpisom) je možnosť analógie ojedinelá; vyskytuje sa len tam, kde ju právo výslovne predpokladá. Analógiu nie je možné použiť v odvetviach správneho a finančného práva (porovnaj aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7MCdo/10/2012).

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP). Trovy konania navrhovateľa v danom prípade spočívajú v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol navrhovateľovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu odporcu z 5. augusta 2013 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny dovolací súd stanovil v zmysle vyššie uvedeného podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 469,74 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky) 7,81 € s 20 % DPH 95,50 € predstavuje spolu 573,05 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.